

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 113. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344194512/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

maatte antage Form af en Kvinde, for at al den umættelige Elskov, hvormed han omfatter den, en Gang kunde finde Fred.

Nærmer jeg mig ved Frokosttid en Dag, jeg ikke har set ham, det lille Crêmeri med den blaamalte Façade, som ligger i Rue Notre-Dame des Clamps, staar L. uden for og vinker ad mig og siger, at vi maa vente lidt, for al Plads er optagen. Det lille Crêmeri har kun tre smaa Borde og er opfyldt af Arbejds mænd og Kunstnere med deres Kærester og Modeller. L. er Ven med dem alle.

Vil jeg efter Frokost have ham til at spasere lidt med mig, siger han, at han har Visiter at gøre i Eftermiddag:

«J'ai des courses à faire!»

Og det er ham en Ting af Vigtighed som et dagligt Arbejde. Det inspirerer ham.

Han besøger da fire, fem Maleres eller Billedhuggeres Ateherer, og alle Vegne vil de unge Kunstnere, hans Venner, have ham til at sidde for sig, medens de gør hans Portræt. Men L. er en urolig Model, og hans Venner er lyshaarede, nervøse Folk fra Normandiet, stundum lange Kæmper, der er besatte af gammelnordisk Bersærker gang og midt under Arbejdet, bevæbnede med Fleuretter, Stole eller Ildskovle, udfører drabelige Kampe med L., og alle Vægge runger af Raab og Latter. L. siger altid: «dette er ikke Digtene værdigt.» Men hans normanniske Blod løber af med ham.

Og jeg har selv maattet udkæmpe mange saadanne Kampe, inden jeg satte mig til at give dette Portræt af den lille Le Rouge, som skriver paa ti Noveller, har tyve Planer og altid «des courses à faire.»

En Aften, da jeg havde drevet igennem Boulevard St. Michels Kældere og Kaféer, vaxlet Haandtryk med Venner og diskuteret med katolsksindede, unge Poeter, kom jeg, før jeg gik hjem, endnu ind paa Mullers larmende Natrestauratation.

I en Sofa bag et af Marmorbordene sad Paul Verlaine ved Siden af Madame Eugénie. Og i Selskab med dem var P., tidligere Professor ved Sorbonnen og nuværende Journalist ved Le Figaro, hvor han dog kun skriver lejlighedsvis. Jeg satte mig ved deres Bord.

Verlaine drak som sædvanlig Absinth, og paa denne sene Tid fulgte vi andre for en Gangs Skyld Exemplet. Verlaine plukkede en rød Rose itu og lagde et Par Blade i hvert Glas. Hans Sokratesansigt straaled af godt Lune, hans smaa, brune Øjne spillede, den runde Bulehat